

SĂPTĂMÂNA PĂTIMILOR

www.parohiaserbanvoda.ro

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DENIA SFINTEI ȘI MARIİ MARȚI

SFÂNȚA ȘI MAREA MARȚI (DENIE)

Odată cu slujba săvârșită în această seară, ne îndreptăm spre a doua zi din săptămâna Sfințelor Pătimiri ale Mântuitorului nostru Iisus Hristos, când Biserica ne pune înaintea parabola celor zece fecioare, cinci înțelepte și cinci neînțelepte (Matei 25, 1-13). Cele înțelepte și-au împodobit candelarele lor și au ieșit în întâmpinarea mirelui.

Cele neînțelepte nu s-au îngrijit ca să aibă cele necesare pentru ca ale lor candelale să poată să ardă și să lumineze și au mers să cumpere de la cei care vindeau, dar, între timp, mirele a venit și ușa s-a închis.

Au venit, au bătut la ușă și au strigat: „Doamne, Doamne, deschide-ne nouă!”. Iar din interior s-a auzit un glas spunând: „Nu vă cunosc pe voi. Drept aceea, privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului” (Matei 25, 12-13).

Parabola de față a fost rostită de Domnul Iisus cu doar câteva zile înainte de Pătimirile Sale, motiv pentru care Biserica a rânduit să fie lecturată în săptămâna aceasta. A fost rânduită în această zi pentru cei care încă nu s-au pregătit și pentru cei care încă nu stăruiesc în credință și fapte bune și nu sunt conștienți de puținul timp pe care ni l-a încredințat Dumnezeu aici, pe pământ, și timpul în care ne aflăm.

Dacă luăm în considerare limbajul simbolic al acestei parabole, care nu-și propune să descrie o întâmplare de la o nuntă oarecare din vremea aceea în Palestina, devine lesne înțeles că mirele nu este altul decât Hristos și că cele două grupe de fecioare reprezintă de fapt două categorii de oameni, în care ne-am putea regăsi fiecare dintre noi, în aparență toți credincioși, doar că unii, din vina lor, nu vor intra la nunta mirelui, adică în împărăția lui Dumnezeu.

Două aspecte ar fi, în principal, de

reținut din această pildă: primul ar fi în legătură cu momentul când, spune Evanghelia, ușa s-a închis după intrarea mirelui la cină. Se închide ușa, adică vine un moment în viața noastră când se opresc toate și trebuie să dăm răspuns înaintea Preabunului Dumnezeu pentru toate cele săvârșite în această viață; și al doilea aspect se referă la momentul în care fecioarele aud în interiorul lor un glas care le spune „Nu vă cunosc pe voi!”. Deși erau fecioare și petrecuseră viața într-o oarecare curățenie sufletească, nu au reușit să-și împodobească viața lor cu virtuțile smereniei, dragostei, milosteniei și ascultării. Și au auzit acel glas, greu pentru urechile noastre ale tuturor: „Nu vă cunosc pe voi!”.

Mai reținem un amănunt foarte important, și anume că fecioarele înțelepte, cu suficiente provizii de untdelemn, care simbolizează faptele iubirii față de aproapele, la sosirea mirelui n-au fost nevoite să strige: „Doamne, deschide-ne nouă!”, deoarece înseși faptele lor bune le-au deschis ușa.

Celelalte au avut mai mult vorbe decât fapte, ori ușa împărăției cerurilor nu se poate deschide doar cu vorbe.

De asemenea, trebuie subliniat faptul că ațipirea și, apoi, adormirea tuturor acelor fecioare ne indică moartea trupească, de care cu toții vom avea parte la un moment dat. Dar iată că la miezul nopții se aude strigarea: „Iată, Mirele, vine! Ieșiți întru întâmpinarea lui!”, strigare de care se va cutremura întregul univers, iar aceasta se va auzi la a doua venire a Domnului Hristos. Cu privire la acel moment, mesajul Mântuitorului Hristos este unul categoric: „Privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului!”.

Așadar, să fim cu luare aminte și să avem candelarele sufletelor tot timpul împodobite, după voia Mirelui Hristos, pentru ca atunci, când vom fi chemați la nuntă, să stăm cu El la cină, să nu auzim încuietura ușii și cuvintele acelea grele și dezolante: „Nu vă cunosc pe voi!”.

Diacon Laurențiu Marcu

CUM SĂ-L URMĂM PE HRISTOS PE DRUMUL SPRE GOLGOTA

„Să iubești pre Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta.” (Mat. 22:37)

1. În această săptămână urmează pașii Domnului Hristos, și fii mereu alături Lui, spre deosebire de judecătorii și chinătorii Lui. Și iubește-L cu toată inima ta.

2. Mută-te duhovnicește în acele zile și în acele întâmplări, și sărută-i poala și mânecile veșmintelor, nu îndepărta inima ta de la El. Când îi auzi pe prigonitorii Lui cum șoptesc: „Vinovat e”, tu strigă-le în urechi: „Drept e!” Iubește-l pe Cel ce te iubește, cu toată inima ta!

3. Când Evreii Îl pălmuesc, tu întinde mâna ta în apărare și primește palma în locul Lui. Când Îl scuipe, tu spune: Scuipătorilor, ce veți arunca unii altora în față, dacă asupra Lui folosiți tot scuipatul vostru, toată alcătuirea voastră?

4. Când Pilat Îl întreabă pe tăcutul Domn: Ce este adevărul?, tu mărturisește și spune: Iată, El este Adevărul dumnezeiesc viu și întrupat. Când ostașii Romani Îl biciuiesc, tu stai lângă El și spune fiarelor: Fiii lupoaicei, veșnici purtători de moarte, nu biciuiți pe Mielul lui Dumnezeu cel purtător de viață, Care dă viața împărăției voastre a morții.

5. Mergi după El pe Calea Patimilor, și poartă crucea Lui împreună cu Simon Cirineanul, și împreună cu fericita Veronica șterge-i fața de praf și sânge, și împreună cu Mironosițele plângi și umezește-i buzele uscate cu un pahar de apă rece, și răcorește-i fruntea înfierbântată. Dăruiește-I întreaga inima ta și iubește-L cu toată inima ta în ceasurile umilinței Lui.

6. Când auzi lovitura ciocanului asupra preacinstitelor Sale mâini, tu strigă: Au! Când sunt bătute cuiele în preacinstitele Sale picioare, tu iarăși vaită-te, ca și cum fierul s-ar înfige în trupul tău.

7. Închină-te Preasfintei Sale Maici și sărută poala și mânecile veșmintelor sale. Nu-i spune nimic. Nu o întreba nimic. Închină-te încă o dată sfintei sale dureri. Și încă o dată sfintei sale tăceri. Spune în sineți: Preacinstită Maică, și eu Îl iubesc cu toată inima mea.

8. Scoate inima ta și pune-o în trupul Său și uită de sine. Fii în El și rabdă ce răbda El și cu totul să mori pentru sine. Mori înaintea Lui.

9. Când Iosif și Nicodim Îl pogoară în mormânt, tu caută să fii împreună cu El în mormânt. Închipuie-ți că nu ești viu în această lume. Ca o umbră să stai undeva aproape de mormânt, și viața ta

să o privești ca fiind în mormânt. Și îți va fi dulce, foarte dulce, moartea cu El și întru El.

10. Oare cu cât mai dulce va fi învierea cu El și întru El, când a treia zi te vor lumina îngerii la mormânt?! Oștenii Împăratului merg înaintea Împăratului, fețele lor-s ca fulgere arzătoare, iar veșmintele albe-s ca zăpada. Iar când îngerii lui Dumnezeu vor lumina în întunericul Golgotei și în întunericul sufletului tău, atunci te vei simți ca un om nou.

11. Și când, tremurând, vei privi Minunea Minunilor, și nu vei știi dacă să te ascunzi sau să fugi sau să I te arăți, iată, El întâiul se va apropia de tine și ca pe Maria te va chema după nume. Iar când El te va numi prin glasul Lui, ca printr-un fir electric va intra în tine un nou curent, o nouă viață, o nouă putere. Și El îți va întoarce inima ta, și-o va da și pe a Lui. Și tu, tremurând, vei cădea la picioarele Lui și, printre suspine, vei striga precum Toma: Domnul Meu și Dumnezeuul Meu, slavă Ție! Binecuvântați pre cei ce blestemă pre voi, și vă rugați pentru cei ce fac vouă necaz. (Lc. 6, 28) Și nu judecați, și nu vă veți judeca; nu osândiți, și nu vă veți osândi, iertați și vi se va ierta. (Lc. 6, 37) Omul cel bun, din vistieria cea bună a inimii sale scoate cele bune; și omul cel rău, din visteria cea rea a inimii sale scoate cele rele; că din prisosința inimii

grăiește gura lui. (Lc. 6, 45) Că nu au trimes Dumnezeu pre Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască lumea prin El. (Io. 3, 17) Urâciunea aduce cearta, iar dragostea acoperă toate greșalele. (Pil. 10, 12) ❀

*Sfântul Nicolae Velimirovici
Inima în Marele Post*

DENIE,

de Radu Gyr

*Și primăvara parcă era alta,
curgea și luna altfel pe zăplaz...
Pe-atunci nu ne cioplise-n stânci cu dalta
meșterul timp, nici frunte, nici obraz.*

*N-aveam tăiate-n cremene nici fața,
nici lacrima, nici frunza cu cununi.
Mai mirosea a zmeură și viața
și inimile noastre a căpșuni.*

*Pe-atunci purta și vântul flori în chică
și cântecul pe frunte, prour nou,
și-n fiecare cuib de rândunică
pui de heruvi țâșneau din orice ou.*

*Căzând din cer ori coborând din lună,
ne așteptau caișii în pridvor;
mergeam cu ei la denii, împreună,
și ne-nchinam ca ramurile lor.*

*Iisus venea cu roua în potire,
priveam adânc în ochii Lui adânci,
și înviam în orice răstignire,
când surâdeam pe crucile de-atunci. ❀.*

ÎNDRUMAR DUHOVNICESC PENTRU SĂPTĂMÂNA PATIMILOR

Săptămâna Patimilor exprimă perioada de la Florii până în Sâmbăta cea Mare inclusiv. Conform rânduielilor canonice, în această săptămână se ajunează până spre seară. Caracteristica esențială a acestei săptămâni sunt Deniile.

miercuri seara) este închinată amintirii a patru evenimente deosebite din viața Mântuitorului: spălarea picioarelor ucenicilor, ca pildă de smerenie, Cina cea de Taină la care Mântuitorul a instituit Taina Sfintei Euharistii, rugăciunea arhierescă și începutul patimilor prin vinderea Domnului. După ce a săvârșit Cina cea de Taină, Mântuitorul le dă ucenicilor o nouă poruncă: „Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.” Nu întâmplător în fața Sfântului Potir noi spunem Mântuitorului: „Nu-ți voi da sărutare ca Iuda, nu voi spune Taina Ta vrăjmașilor Tăi; ci, ca tâlharul mărturisindu-mă, strig Ție: Pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta”.

❖ În Vinerea Mare (n.r. - Denia de joi seara) se face pomenirea de sfintele, înfricoșătoarele și mântuitoarele Patimi ale Mântuitorului și de mărturisirea tâlharului celui recunoscător care a dobândit raiul, Patimirile Domnului sunt numite sfinte, mântuitoare și înfricoșătoare. Sfinte pentru că Cel ce suferă este Fiul lui Dumnezeu, mântuitoare pentru că Cel ce pătimește nu este un

simplu om și înfricoșătoare căci toată făptura s-a schimbat la răstignirea lui Hristos: „Soarele s-a întunecat, pământul s-a cutremurat și mulți din morminte au înviat”.

❖ În Sfânta și Marea Sâmbătă (n.r. - Denia de vineri seara) prăznuim îngroparea lui Hristos cu trupul și pogorârea la iad cu dumnezeirea pentru a ridica din stricăciune la viața veșnică pe cei din veac adormiți.

Astfel, noi zicem: „Când Te-ai pogorât la moarte Cela ce ești fără de moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strălucirea dumnezeirii. Iar când ai înviat pe cei morți din cele de dedesubt, toate puterile cerești au strigat: Dătătorule de viață, Hristoase Dumnezeu nostru, mărire Ție”. Rânduiala Bisericii noastre este ca îndată după ce se spun cu cântare cuvintele în care facem prohodirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, se pomeneste Învierea.

Ajunși în ziua Sfintei Învieri, Biserica ne cere: „În Ziua Învierii să ne luminăm cu prăznuirea și unii pe alții să ne îmbrățișăm, și să le zicem frați și celor ce ne urăsc pe noi și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”. ❖

Petrecem după cuviință aceste zile?

Deci, petrece cineva în Săptămâna cea Mare după cuviință sau nu? Merge la slujbe și nu se mai satură să stea în biserică și înțelege toate cele pe care le aude? Se bucură de toate acestea pe care le ascultă și le simte? Poate spune cineva că este pentru prima dată în viață când simte astfel? Este adevărat faptul că atunci când omul începe puțin câte puțin să se lase pe seama lui Dumnezeu și să capete încredere în El, iar Dumnezeu să-i grăiască și să-l viziteze, simte înlăuntrul lui o altfel de stare, simte o schimbare. Cu toate acestea, însă, de fiecare dată Dumnezeu Se descoperă omului într-un mod special pe care omul îl trăiește ca pentru prima dată, simte ca și cum ar fi ceva diferit de ceea ce a fost înainte, fără ca să fie însă diferit, pentru că din punct de vedere al calității, viața duhovnicească este aceeași pe pământ și-n cer.

Adică, aici se întâmplă aceeași poveste ca și cu aurul. Ai o bucată de aur

neprelucrat, este aur, dar are și multe impurități. Vezi că este aur și-l cureți, și-l tot cureți și cu cât faci această lucrare, cu atât pare mai strălucitor. Aurul este de la început strălucitor prin el însuși, dar strălucește mai tare odată cu îndepărtarea impurităților. Aceasta pe care ne-o dă Dumnezeu, aceasta este viața sfântă, divină, viața cerească în Hristos și este de la început într-un tot sfântă și dumnezeiască. Dar pentru că omul are atâta „zgură” înlăuntrul lui, i se pare că viața pe care o primește nu este sfântă și că Dumnezeu I se arată de parcă ar fi prima dată. Este și acesta un semn că sufletul a găsit calea și că Dumnezeu începe să aibă încredere în el. Și dacă sufletul nu dă înapoi și nu se trufește, va înainta continuu cu harul lui Dumnezeu, tot mai sus și când va pleca din această lume, deja va fi ajuns la sfârșit. Oarecum așa stau lucrurile, și nu cred că trebuie să spunem mai multe. ❖

Arhim. Simeon Kraiopoulos

Incepând cu Denia de duminică seara, se cântă până în Sfânta și Marea Joi următorul tropar: „Iată mirele vine în miezul nopții și fericită este sluga pe care va afla-o priveghind; iar netrebnică e cea pe care o va găsi lenevindu-se. Vezi dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreuezi, ca să nu te dai morții și afară din Împărăție să te încui, ci te deșteaptă strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeu nostru, pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi”.

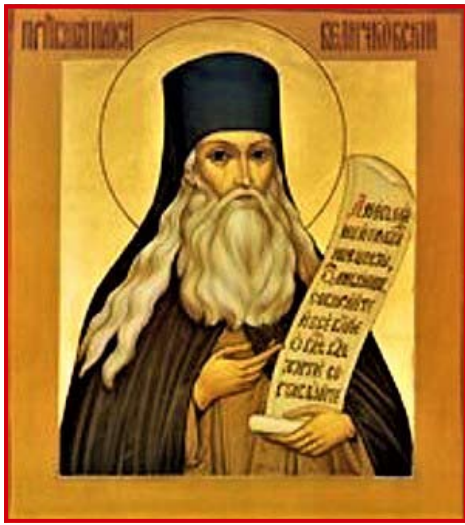
❖ Marți (n.r. - Denia de luni seara) se face pomenirea celor zece fecioare.

❖ În Miercuria Săptămâni Sfintelor Pătими (n.r. - Denia de marți seara) se face pomenirea femeii păcătoase care a spălat cu lacrimi și a uns cu mir picioarele Mântuitorului, înainte de Patima Sa, ca simbol al pocăinței și îndreptării omului păcătos. „Doamne”, zicem noi către Hristos, „femeia care căzuse în păcate multe, simțind dumnezeirea Ta”, deci, fiind mișcată de harul dumnezeiesc spre cunoașterea cea mai presus de înțelegere, „a luat rânduiala de mironosiță”. A făcut ceea ce doreau să facă femeile mironosițe după înmormântarea Mântuitorului. A anticipat înmormântarea lui Hristos și pregătirea Lui cu miresme, „aducând mir de mult preț”. A fost mistuită de dorința de a i se dezlega păcatele: „Dezleagă-mi păcatele mele, așa cum eu mi-am dezlegat părul”.

❖ Joia Patimilor (n.r. - Denia de

SFÂNTUL PAISIE DE LA NEAMȚ ȘI REFUGIAȚII DE RĂZBOI

Valul de refugiați izgoniți din casele lor de atrocitățile războiului continuă să vină spre țara noastră, iar românii încearcă să ofere ajutor miilor de ucraineni aflați în tranzit prin România sau rămași aici pentru o vreme. Mobilizarea exemplară a românilor este binecuvântată și de mulți sfinți care, în viața lor pământească, au cunoscut și au trăit dramele războiului. Între ei, și Sf. Paisie de la Neamț, omagiat în mod deosebit în acest an, al rugăciunii, alături de alți sfinți isihăști, Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama.

In perioada „românească” a existenței sale, starețul cu viață îmbunătățită de la Neamț a trebuit să facă față unor provocări deosebite pricinuite de războaie. Se întâmpla prin 1763, pe când Cuviosul Paisie plecase din Muntele Athos, așezându-se cu un număr însemnat de ucenici în Mănăstirea Dragomirna, din ținutul binecuvântatei Moldove. Reușise să închege o frumoasă viață de obște, cu ascultare și rugăciune neconținută, cu traducerea cărților sfinte și cu sporită nevoiță duhovnicească. Așezarea și pacea Cuviosului Paisie și ale obștii sale le-a tulburat, în 1768, începerea unui nou conflict între imperiile țarist și otoman, numit ulterior al V-lea război ruso-turc. Întins în perioada 1768-1774, conflictul s-a declanșat în contextul luptei nobililor polonezi contra protectoratului rus din timpul țarinei Ecaterina cea Mare. Se pare că aceasta a constituit pretextul pentru care Înalta Poartă a declarat din nou război rușilor. Nu era prima dată când teritoriile Țării Românești și Moldovei deveniseră teatrul confruntărilor militare, unde părțile beligerante se luptau pustiind totul în jur, incendiind sate și târguri, cetăți și mănăstiri. Spre a se salva, mulțime de popor a luat calea pribegiei, părăsindu-și obeinile și căutând scăpare în codri ori în așezămintele călugărești mai retrase care, prin zidurile împrejmuitoare, ofereau siguranță în eventualitatea unei invazii. Cum Dragomirna, la acea vreme, era deja fortificată prin strădania voievodului martir Miron Barnovschi, dar și înconjurată de o pădure deasă, numeroși credincioși s-au adăpostit între zidurile chinoviei sau chiar au viețuit prin preajma ctitoriei marelui mitropolit Anastasie Crimca. Tulburarea și grozăvia războiului au cuprins ținutul pe la mijlocul lui noiembrie, când pentru creștini tocmai începuse Postul Crăciunului.

Starețul Paisie, nemaiconfruntându-se cu așa ceva, nu a intrat în panică, nici nu a respins pe vreunul din cei care cereau adăpost sau hrană de la mănăstire, mai cu seamă că, odată cu ajunarea dinaintea Nașterii Domnului, debutase și o iarnă grea, cu troiene mari de zăpadă și temperaturi foarte scăzute. Ca să asigure spațiu suficient refugiaților, îmbunătățitul cârmuitor al Dragomirnei a dispus ca toți monahii din mănăstire să se mute câte patru, ba chiar câte cinci într-o chilie, în așa fel încât în jumătate din încăperi să fie găzduiți cei fugiți din calea războiului. Trapeza mare și încălzită a mănăstirii a pus-o la dispoziția nefericiților pribegi, îndeosebi femeilor însărcinate sau cu prunci de mână. Din îndemnul starețului, monahii au slujit celor din nevoi aflați în chinovie sau în proximitatea ei, iar chelarul, pitarul și bucătarul au oferit hrană tuturor refugiaților. Cuptorul de pâine nu se mai răcea, căci călugării brutari coceau neîncetat pâine pentru mulțimea de popor, iar bucătarii găteau zi și noapte ca să-i hrănească pe flămânzi și înfrigurați. După șapte ani de înfruntări armate, turcii și rușii au făcut pace, iar învrăjbirea s-a sfârșit. „Veneticii” s-au întors pe la casele lor, iar chinovia de la Dragomirna s-a reșezat întru a sa rânduială; însă nu pentru mult timp căci, în anul următor, conducerea imperiului habsburgic a cerut de la turci o parte din Moldova, drept „răsplată” pentru ajutorul dat otomanilor în lupta cu rușii. Pământul țării era și pe atunci tranzacționat ca la un „iarmaroc” al istoriei și al intereselor străine. Imperiul turc s-a tocmit

cu cel al austriecilor, astfel că parte din țara Moldovei a fost înstrăinată, fiind socotită un fel de „aldămaș” după tranzacțiile nedrepte cu viața și istoria românilor dintre aceste mari puteri ale vremii. Din acest motiv, Sf. Paisie a părăsit Dragomirna, aflată în Moldova de sus, numită de ocupații Bucovina, așezându-se cu marea sa obște de călugări în ținutul Neamțului, întâi la Mănăstirea Secu, apoi la Neamț.

Astfel de clipe dramatice au mai existat în viața starețului cu viață sfântă căci, pe când ocârmuia numeroasa obște monahală nemțeană, însumând peste 700 de călugări, nenorocirea războiului s-a abătut din nou peste țară. Cel puțin ultimii ani din viața Cuv. Paisie i-au marcat alte răfuieli armate, de astă dată între ruși și austrieci, pe de o parte, și turci, pe de altă parte. Noile confruntări s-au întins pe o perioadă mai îndelungată, 1787-1792, și au rămas în istorie sub denumirea de al VII-lea război ruso-turc.

Prin 1790, trupele austriecilor, care urmăreau pe cele turcești, au invadat Moldova, iar oamenii din satele și din târgurile moldovene aflate în calea oștilor s-au refugiat prin păduri, prin munți ori prin cătune și mănăstiri izolate, unde să se poată feri de năvala agresorilor. Astfel, marea lavră a Neamțului a devenit pentru sute de pribegi locul retragerii, dar și al supraviețuirii. Cu aceeași dăruire, starețul Paisie, cu obștea sa, a ajutat mulțime de popor care a alergat către mănăstire, căutând scăpare de furia invadatorilor. (text prescurtat) ✦

Arhimandrit Mihail Daniliuc

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 19 - 24 APRILIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Marți 19.04	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Taina Spovedaniei
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de miercuri
Miercuri 20.04	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Taina Spovedaniei
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de joi
Joi 21.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	18 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Denia celor 12 Evanghelii / Utrenia zilei de vineri
Vineri 22.04	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Scoaterea Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă (Zi aliturgică)
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari
	20 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 23.04	07 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Împărțășirea copiilor
	08 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Pregătirea Sfântului Paști / Curățenie în biserică
	23 ³⁰	Canonul Sâmbetei Mari
	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰	Slujba Învierii Domnului - Veniți de luați lumină!
Duminică 24.04	01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰	Sfânta Liturghie
	12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Vecernia Paștilor – „A doua Înviere”

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2022 ESTE DE 100 LEI